

Horia Gârbea

MILLENIUM DIGITAL SEX

Proză scurtă

eLiteratura

Dan-Silviu Boerescu: „Cel mai prolific și polimorf autor nouăzecist.”

Respect pentru oameni și cărți

Gabriel Dimisianu: „Prozatorul construiește tipuri prin debordanta vervă ironică.”

Gabriel Coșoveanu: „Cu adevărat nemilos, deci inspirat, este Horia Gârbea când vine vorba de portrete, totdeauna scurte, percutante.”

Doina Ruști: „...o lectură captivantă prin tonul extrem de viu al vocii narative, care creează iluzia unui spectacol, readucându-i aminte lectorului că Horia Gârbea este în primul rând un dramaturg de mare talent.”

CUPRINS

5	Horia Gârbea în viziunea confrăților săi
9	Animalul roz
15	Articolul 96
41	Covorul de o mie de dolari și pisica din Ohio
44	Enigme în orașul nostru
56	„Întoarcerea tatei din război” – Subiecte
61	Jocul
70	La Sinaia, la Casino
78	Nașterea unei națiuni
83	Numai cine joacă
92	2084. În Piața Rosetti...
100	Domnul Tudor

105 Utopia. Șase parabole despre teatru

108 Câștiguri garantate

123 Amintiri din copilărie. La scăldat

133 Millenium digital sex

Animalul roz

În ziua Gulum a lunii Bakur soarele răsărise parcă mai devreme ca de obicei. Vu-Vu îl salută corect, dar rece, după tradiție, fără să adauge niciun gest de curtenie în plus. Se întreba încă o dată dacă răsare atât de devreme ca să facă în necaz oamenilor sau, pur și simplu, calendarul, alcătuit de Og-Og, sau mai bine zis atribuit acestuia, că era mult de-atunci, nu era complet greșit. De mulți ani Vu-Vu constatasese că în același timp al anului soarele răsare mereu la ore diferite.

Bătrânii spuneau că înainte era un alt calendar, al lui Jik-Jik, mult mai bun, cu 12 luni aproximativ egale dar, venind la putere, Og-Og își impusese propriul său calendar. Asta dacă bătrânii învățători, ramoliți cum erau, cu mintea dusă din cauza fumului de yuya, pe care-l inhalau toată ziua, nu uitaseră. Oricum, erau chestii vechi, chiar și Og-Og fusese dat la leoparzi de vreo 14 ploi. Era mai bună măsurătoarea timpului în ploi, așa erai sigur că nu te înșeli prea tare. Dar ce să faci, fiecare conducător avea orgoliul propriului calendar.

Vu-Vu se gândea uneori la asta, alteori însă fumul de yuya sau sucul de kao îl amețeau atât de tare încât nu se mai gândea la nimic. O lua spre piața satului unde

culegătorii începuseră să-și împartă fructele după tradiție, în ordinea venirii. Se pomeni că-i invidiază. E drept că se sculau devreme, dar terminau repede treaba, împărțeau fructele și gata. Ei, vânătorii, chiar dacă lucrau doar o dată la cinci răsărituri, își riscau viața. De pescari era și mai rău. Trebuiau să iasă cu barca la fiecare trei răsărituri, iar malurile se umpluseră de crocodili. Nici nu apucau să se suie în luntre și câte un bot înhăța unul și-l ducea la mlaștină. Pe urmă hoitul mirosea multă vreme, căci crocodilii nu-l mâncau imediat, că doar nu erau proști. Nu putea fi luat și aruncat la leoparzi, ca orice mortăciune, căci crocodilii îl păzeau.

Unii spuneau că crocodilii sunt mai deștepți ca oamenii. Vu-Vu nu credea! Crocodilii erau mai mult vicleni, ceea ce era altceva. Mai deștepti decât oamenii erau doar elefanții. Era și normal, erau atât de mari și trăiau foarte mult. Un om care ar fi trăit cât un elefant ar fi adunat o înțelepciune extraordinară!

Poate că și furnicile era deștepte, oricum, tradițiile lor erau mai solide. Ca probă că făceau sate mari, în care încăpeau mii de indivizi și care erau identice, cum oamenii n-ar fi reușit niciodată să construiască. Dar furnicile erau altceva, erau prea mici.

Aceasta fusese de altfel tema dizertației lui Vu-Vu când dobândise centura de luba. Vorbise despre raportul între mărimea trupului și deșteptăciunea minții. Nu ocolise capcanele, dintre care asta cu furnicile fusese cea mai grea. Argumentase convingător de ce șerpilor, deși erau mari, nu se puteau compara cu caprele, care erau aproape la fel de inteligente ca țapirii. Asta din cauză că șerpilor erau mai mult lungi, iar prin mărime se înțelegea o dimensiune întinsă pe

toate cele trei direcții din spațiu. Ca dovadă peștii, oricât de mari, pentru că erau lățiți numai pe două direcții, erau mult mai proști decât șobolanul de apă care se hrănea cu pești.

Ca să-l încurce, unul dintre judecători îl întrebă dacă nu cumva ariciul, care este un ghem cu cele trei dimensiuni aproape egale, e mai deștept decât omul, și dacă purcelul de râu e mai rotunjour decât crocodilul, deci mai deștept, de ce crocodilul îl mânca pe purcelul de râu și nu invers.

Vu-vu răspunsese că raportul între dimensiuni este important numai în măsura în care mărimea lor absolută este destul de mare și cu această idee cucerise centura de luba. Doar doi candidați din vreo zece fuseseră atunci investiți cu semnul acesta de înțelepciune virilă.

Acum se gândea cu oarecare amărăciune că nu i-a adus mare lucru. În afară de dreptul tradițional la a treia femeie și de privilegiul de a primi în fiecare an trei creiere de maimuță, nu avea nimic în plus.

Atâția și atâția oameni care nu aveau luba țineau câte femei voiau și își puteau permite. Doar că trebuiau să le împartă cu orice alt bărbat de același rang, după rânduielile astea noi. Cât despre creierul de maimuță, delicios nu-i vorbă, anul se lungise atât de tare în ultimul timp că aproape nu mai ajungea să se bucure.

De altfel, Vu-Vu nici nu avusese decât două femei, iar una fusese dată la leoparzi demult.

Vu-Vu credea că moravurile decăzuseră și că tradițiile ar fi trebuit respectate mai strict. Nu mai avea mult până să devină învățător. Poate nici zece ploi. Ca orice bărbat vânător, se resemna mai greu să devină învățător, atunci când se apropia vârsta. Era oarecum rușinos să fi hrănit de alții și gata de a fi sacrificat în caz de foamete.

Spre deosebire de alți bătrâni care se duceau singuri la Minga, aruncându-se în cataractă cât mai puteau să umble, el nu prea avea chef să-l vadă pe zeu din proprie inițiativă. Voia să plece din trupul lui într-o dimineață, devreme. Apoi, seara, după ce învelișul ar fi fost dat la leopardzi, n-avea decât s-o ia spre Minga, încetișor, ca fiecare.

Scuturându-se de lene, după ce-și aduse fructele acasă, Vu-Vu plecă spre pădure singur. Nu era zi de vânat, dar trebuia să culeagă yuya. Tradiția cerea ca bărbatii să-și culeagă yuya singuri, pentru că era în fond vorba de un viciu. Totuși destui trimiteau pe alții, plătindu-le cu ceva în schimbul trândăviei, căci yuya se culegea greu. Avea el dreptate: moravurile decăzuseră.

Se gândea la asta foarte absorbit când, deodată, simți prezența unui animal. Era un animal mare, simți el, și, concentrându-se, îi auzi chiar răsuflarea. Trebuia să fi fost pe moarte, horcăia. Se apropie de locul de unde venea sunetul cu sulita pregătită. Animalul era acolo. Dormea sau trăgea să moară. Era un animal neobișnuit. Cât o maimuță de mare, dar cu o piele neagră și lucioasă, ca de șarpe, cu pete regulate galbene ca ale salamandrei. Doar etichetele de sus erau roz și fața la fel, aproape purpurie.

Vu-Vu se întreba dacă să-l străpungă. Dar nu era zi de vânat și legea îl oprea. Ar fi putut doar să se apere, însă animalul nu era periculos. Deodată se trezi, poate simțindu-se privit, și Vu-Vu se aștepta să fugă în desigur. Totuși, nu! Deși era speriat, animalul se ridică la fel ca un om și îl privi fără să o ia la goană. Semăna cu un om, stătea drept. Nu era atât de înalt ca Vu-Vu sau ca alt om din sat, dar nici foarte mic nu era. Rânjea la Vu-Vu la fel ca o maimuță. Apoi scoase câteva sunete.

Limba creaturii era foarte diferită de a oricărui animal. Ca vânător, Vu-Vu înțelegea graiul maimuțelor și al leopardzilor la fel ca oricine. Pe al câtorva păsări îl și vorbea curent, încât le putea păcăli oricând. Vorbirea animalului roz era însă mai aproape de cea omenească. Avea multe sunete. Deși i se părea absurd, pentru că animalul nu fugea, Vu-Vu încerca să se înțeleagă cu el, vorbindu-i puțin batjocoritor, așa cum se vorbește cu copiii sau cu șoarecii casei. Animalul păru că răspunde. Apoi întinse spre el mâna în care avea ceva. Era ca o piatră șlefuită, bine șlefuită și cu muchiile foarte drepte. Părea ușoară.

Vu-Vu era un om foarte înțelept. Toată lumea recunoștea asta, chiar cei care nu-l îndrăgeau. Își spuse că animalul roz nu putuse ajunge brusc acolo, unde de atâtea ploi nu fusese văzută asemenea creatură. Nu putea fi vorba decât de o migrație, trebuie să fi fost mai mulți. Nici un animal nu umbla de unul singur. Dacă ar fi fost și bun de mâncat, hrana satului putea fi asigurată multă vreme, mai ales că era un animal mare și părea ușor de vânat.

Cum se gândea așa, animalul începu să meargă, exact ca un om, numai pe etichetele din spate, și să facă semne chemătoare spre el, strigând. Atunci, Vu-Vu văzu între copaci o piele mare, albă, de care atârnavă un fel de liane groase. Un capăt al pieii atârna în crengi, alta căzuse pe pământ. Vu-Vu se apropie și o atinse. Era ușoară ca pielea de pasăre, dar de la ce pasăre să fi provenit? Animalul roz continua să țipe fără rost și arăta spre cer.

Vu-Vu era obișnuit să raționeze și o făcea foarte repede. Creatura nu putea să fi venit în zbor, pentru că nu avea aripi. Dar faptul că făcea semne în sus putea să arate că vrea să îi comunice lui ceva. Înseamnă că animalul

neobișnuit era înțelept. Cât un tapir? Cât o maimuță? Sau poate mintea lui se apropia de a omului? Dacă era așa, de ce arăta spre cer, locul unde sălășluiau monștrii care aduceau trăsnetul și nu spre pământ, locul tradițional al zeilor?

Animalul roz turuia înainte ca un papagal. Faptul că părea prietenos, mai prietenos decât orice animal, chiar decât șoarecii de casă, că folosea o limbă atât de complicată îl convinse pe Vu-Vu că are de-a face cu o fiară înțeleaptă. Era clar că nu trebuia să ajungă în sat, pentru că un animal atât de mare putea fi viclean și, mai ales, periculos – dacă se înfuria. Crocodilul și leopardul erau cele mai bune exemple.

Trebuia făcut ceva cu el. Și încă foarte urgent!

Vu-Vu ajunsese la vârstă la care un bărbat este în stare să ia hotărârea cea mai potrivită într-o situație absolut nouă. Nu conta dacă fiara era sau nu periculoasă, bună sau rea la gust, singură sau însoțită de o turmă numeroasă. Ea trebuia oricum analizată de cât mai mulți oameni cu minte și experiență. Și-apoi situația era atât de extraordinară, încât nu mai era o chestiune de vânătoare, ci de apărare.

Vu-Vu era un vânător încercat. El înfipse sulita cu vârful ascuțit în foc în pieptul animalului roz apoi, aproape imediat, îi retează beregata cu un cuțit de cremene foarte tăios. Era sigur că a ales soluția cea mai bună.

Până seara înțelepții din sat se minunară de neobișnuitul animal găsit de Vu-Vu. Jupuit de pielea neagră semăna și mai bine cu un om, doar că era prea mic și avea culoarea aceea roz. Carnea era însă infectă. Trebuia să-o arunce la leoparzi.

Articolul 96

Sărută-mă cu sărutarea gurii tale! Căci sărutările tale mai dulci sunt decât vinul. Ei, cum să-i spui așa ceva unui tute ca asta? Nu mergea deloc! Altceva nu îi trecea prin minte. Dar de ce trebuia să-i spună ceva? Ea oricum păstra o tăcere care se voia enigmatică. Și totuși el trebuia să-i spună ceva, că era om cu școală, era VIP, ce naiba. Că doar nu era să-i spună ce-i trecea prin minte, adică de ce mama dracului suntem noi aici, ce facem noi aici, mâncarea e scumpă și proastă, ăștia își bat joc de noi? Știu că venim aici pentru fițe și ne bagă pe gât toate porcăriile lor.

Dar nevastă-sa îl obligase: idiotule, îi zicea, îți închipui că dacă mergi cu mine într-o insulă din Grecia o să scrie cineva despre tine? Ia-ți dracului o artistă, o cântăreață, o călăreață de circ, ceva! Și du-te într-o stațiune de la noi unde foiesc ăștia cu aparate de filmat. Fii scandalos, că d-aia ești persoană publică.

– Dar, mamă, îi zicea el...

Poftim, el îi zicea mamă și ea îi spunea idiotule!

– Dar, mamă, o să mă plictisesc cu una d-aia. Știi câtă treabă am la minister, numai chestii plicticoase, măcar în vacanță să mă distrez și eu.

– Taci din gură cu treburile tale. Ai treabă! Ce treabă ai la minister? N-ai nicio treabă. Treaba ta e să îți faci imagine că nu te mai votează nimeni dacă nu apari. Ce dăm la copii să mănânce?

– Mamă, exagerezi, au ce să mănânce. Sunt pe picioarele lor, au diplome, au servicii...

– Au servicii? Au acum, că ești tu ministru și că ai fost deputat. Dar ia să nu mai fii! Să vezi ce șut or să le dea toți.

– Doar n-o să-i dea afară pentru că eu nu mai sunt...

– N-o să-i dea! Mai rău! Or să-i treacă pe linie moartă tocmai acum, când sunt la început.

– Și tu crezi că dacă eu o să reglez o călăreață de la circ...

– N-am zis s-o reglezi. Ce faci cu ea când nu te vede nimeni e treaba ta. Am zis să pleci cu ea, să îi cumperi o blană, o bijuterie, s-o scoți la restaurant, să dansezi cu ea.

– Eu să dansez? Cu genunchiul meu care...

– Păi să dansezi, că altfel nu te mai bagă nimeni în seamă. Ce genunchi? Crezi că se uită cineva dacă dansezi bine? Ei se uită să te fotografieze când îi bagi ăleia mâna între buci.

– O să găsesc eu una să se preteze la chestia asta?

– Una!? Sute! Mii! Că doar o plătești. Sunt sute de fufe leșinate de foame, vrei să ți le aduc eu? Ia-o p-asta din ziar, că tocmai a părăsit-o fotbalistul ăla.

– Mă vezi pe mine c-o amantă de fundaș?...

– Mie mi-e indiferent! Să te vadă lumea, presa, asta contează. De când ești ministru, o dată nu te-am văzut și eu implicat într-un scandal.

Amintindu-și de vorbele astea, Telu Coroiu se întrebă ce-ar fi să cheme șeful de sală și să urle la el, să îi arunce salata în cap, să facă, în fine, un scandal. Escalopul cu lămâie avea gust de iguană centenară stropită cu acid azotic. Salata era paranormal de sărată și nu avea ulei. Cel din oliviera de argint se dovedise rânced, cu iz de motor de rabă. Se gândi să-i spună nenorocitei din fața lui, că stăteau vizavi, să nu mai mănânce din peștele ăla, care cine știe de ce o fi murit. Dar ea înfuleca absentă, îi era cu adevărat foame, săraca. Adică, de ce săraca? O idioată, n-are decât să crape! Dacă murea intoxicată cu pește era și ăsta un subiect, măcar de pagina trei.

Simțind că e privită fix, tipa ridică privirea din osemintele piscicole, dar nu avu curaj să întrebe nimic. Ministrul înghiți în sec și o invită la dans. Ea se uită cu regret spre pește și se strădui să zâmbească fascinant. El se ridică, vioi ca un semafor, se îndreptă bine de șale și îi întinse o labă guvernamentală cu care iscălea ordine către țară. Porni spre ringul de dans ținând-o de degete, încât simți pe loc că ea se ajutase cu mâna la dezosatul vietății.

Muzica era asurzitoare. Luminile jucau ca la balamuc. Pe scenă se fâțâiau două animatoare care se aflau în contratimp și cu muzica și între ele. Tipa începu brusc să se scuture și să miște brațele lungi și goale. Ziceai că o mănâncă în fosa septică... Avea, după cum scriau gazetele care știu totul, un metru șaptezeci și opt și cinzeci și nouă de kilograme. Cățărata pe tocure, era mai înaltă cu o șchioapă decât ministrul. El începu la rândul lui să se scuture ca un câine care iese din apă, dar cu tălpile fixate pe podea, atent să nu pășească, mai ales cu piciorul beteag. Cât puteau s-o mai țină așa? Pe lângă ei erau tot

numai VIP-uri, în cupluri disproporționate ca vârstă. Băbe care înotau în perle și care dănuiau ca la horă cu puțoi dați cu gel în cap și antrenori de fotbal sau oameni de afaceri necurate însoțiți de manechine și prezentatoare de buletine meteorologice. Numai vreo doi rechini de presă veniseră cu nevestele și se holbau la țâțele modelistelor. Le-ar fi trebuit o cură de curinol compensat, gândea Telu.

După vreo șapte minute, Telu simți că se va rupe ceva în el. Din fericire, iadul se potoli și formația începu o bucată lentă. Pe dată, farmazoana se lipi de pieptu-i, cu simțire. Mirosul de parfum scump și sos de subțiori îl izbea la rădăcină.

Ministrul rotea privirea peste umărul cam ascuțit. Ringul continua să exale damful său de budă a unui bazar oriental.

Îi văzu la o masă pe oamenii săi de încredere. Cel care îi ținea telefoanele mobile, un analfabet ce trăia din trafic de influență, dar se credea și pictor, privea mulțimea încântat, de parcă ejacula asteroizi. Celălalt, cel care îi scria articolele și discursurile, urându-l și dorindu-i moartea, dar neputând să trăiască fără el, stătea cu nasul în paharul de pepsi. Probabil și peștii-pilot îl urăsc pe rechin, gândi ministrul, doct la zoologie. Năimiții erau antialcoolici amândoi. La masă, alături de ei, era și gorila cu pistol care avea misiunea să-l apere. Putea să-l apere de orice, dar nu și de obligația de a o pipăi pe nehalită. N-avea nici un chef, i-ar fi prins bine o infuzie de gero vital testicular, dar încă nu se brevetase.

Ministrul o făcu și pe asta cu stângăcie mărită prin lipsa chefului. Spera că l-a pozat cine trebuia.

Veni și vremea cu obositul, cu genunchiul în pioneze, să se retragă în apartamentul său, o cameră nu-i ajungea, vezi bine, și s-o ia pe damicelă asupra-i. Aici era aici! S-o așeze pe cosor pe calmucă? De când citise și el niște filosofie, ajunsese la adevărul că gândirea categorială te îmbie și la alternative false: să te duci la Manutanța sau s-o pupi în cur pe Tanța? That is the question!

O simțise prin ștofă. Trupeșă, în ciuda subțiririi iluzorii de femeie-naltă. Șoldul făcea, orișicât, un pliu deasupra strungăreței buclilor, ardente numai în teorie. Dar care nu simțeau, se vede treaba, chiar foame de cucuruz.

Chestia era că nu prea știa de ce mâner s-o apuce. Erau din lumi diferite, omul nostru nu știa ce-i spuneau futălăii de rând cu care era învățată. Îi recitau din Păunescu? Îi cântau muzică bizantină?

Era evident că și capsomana se gândea, aburită, la cele ce vor urma. Ceea ce ministrul nu știa în ruptul capului era că la vestala parașutică, gândirea era ceva difuz. Reprezentările ei curgeau disjuncte ca picăturile pe pereții unei cabine de duș. Se vedea când purtată pe brațe de un toreador, când violată de o gorilă, când singură și somnoroasă pe un maldăr de zdrențe, cum dormise în copilărie pe țeale azvârlite ca să închipe o saltea. În cugetarea ei dispersă, sexul pe bani, blestemul de a se fi născut femeie, dilema dacă, la un ministru, e sau nu de bon ton să o sugă din prima, și imaginea lui Doamne-Doamne pâlpăiau la fel de viu și de neamestecate ca sferișoarele de mercur, când spargi termometrul.

Doar insistând, ele se adunau într-o bilă mare argintie și turtită de propria ei greutate. Numai că un astfel de efort de aglutinare era peste puterile capricioarei.